

Sygn. akt VII U 813/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r. w Warszawie

sprawy J. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania J. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 18 kwietnia 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

J. Z. w dniu 13 maja 2016 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 18 kwietnia 2016 r., znak: (...). Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. Ubezpieczony ponadto wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków A. P. (1) i Z. G.. Odwołujący wskazał, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresach zatrudnienia od dnia 8 sierpnia 1977 r. do dnia 30 listopada 1992 r. w Przedsiębiorstwie(...)z siedzibą w N. oraz od dnia 3 grudnia 1992 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w N. (k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 24 maja 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. Organ rentowy nie uwzględnił odwołującemu okresu zatrudnienia od dnia 8 sierpnia 1977 r. do dnia 30 listopada 1992 r. w Przedsiębiorstwie (...), ponieważ z przedłożonego świadectwa pracy wynika, że wykonywał on pracę na stanowiskach mechanika samochodowego, tokarza, tokarza-ślusarza i brygadzysty bez podania okresów, kiedy pracował na poszczególnych stanowiskach. Oddział nie uwzględnił tożsamego okresu oraz od dnia 3 grudnia 1992 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. na podstawie świadectwa pracy wystawionego przez (...), ponieważ nie spełnia ono wymogów formalnych ze względu na to, że podpis osoby wystawiającej świadectwo pracy nie jest zgodny z danymi na pieczęcie imiennej. Organ rentowy wskazał również, że brak jest informacji, czy (...) Sp. z o.o. jest następcą prawnym

lub powstał z przekształcenia Przedsiębiorstwa (...) oraz (...). Ponadto w ocenie Oddziału stanowisko tokarz-ślusarz nie jest wymienione w załączniku do zarządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 26 sierpnia 1988 r. w wykazie A, dziale XIV, pkt 14 (k. 4 a. s.).

Sąd postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2017 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ds. BHP celem ustalenia, czy odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresach od dnia 8 sierpnia 1977 r. do dnia 30 listopada 1992 r. oraz od dnia 3 grudnia 1992 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. (k. 55 a. s.).

Odwołujący pismem procesowym z dnia 26 maja 2017 r. złożył sprzeciw do opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu BHP. Ubezpieczony w zarzutach do opinii wskazał na poszczególne czynności, które wykonywał w spornych okresach czasu.

W związku z powyższym Sąd w dniu 10 lipca zobowiązał biegłego sądowego do sporządzenia opinii uzupełniającej (k. 73 a. s.).

Odwołujący w piśmie procesowym z dnia 16 sierpnia 2017 r. wskazał, że pracował w warunkach szczególnych oraz, że jest w stanie powołać dodatkowych świadków (k. 96 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Z., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 17 marca 2016 r. wniosek o emeryturę (k. 1 a. e., tom IV).

Zgodnie z umową o pracę z dnia 8 sierpnia 1977 r., odwołujący został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu na stanowisku mechanika samochodowego (k. 15 a. e., tom IV).

Zgodnie z umową o pracę z dnia 1 czerwca 1990 r., odwołujący został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku tokarza-ślusarza (k. 17 a. e., tom IV).

Zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 30 października 1992 r., odwołujący był zatrudniony od dnia 8 sierpnia 1977 r. do dnia 30 listopada 1992 r. w Przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w N. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach mechanika samochodowego, tokarza, tokarza-ślusarza oraz brygadzysty (k. 9 a. e., tom I i k. 23 a. e., tom IV).

Zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 31 maja 2002 r., odwołujący zatrudniony był w (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w N. w okresie od dnia 1 stycznia 1995 r. do dnia 31 maja 2002 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku tokarz-ślusarz (k. 9 a. e., tom II).

Zgodnie ze świadectwem, odwołujący zatrudniony był w (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w N. w okresach od dnia 8 sierpnia 1977 r. do dnia 30 listopada 1992 r. oraz od dnia 3 grudnia 1992 r. do dnia 31 maja 2002 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku tokarz-ślusarz wymienionych w wykazie A, dziale XIV, pkt 14 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 18 lutego 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w budownictwie, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uprawniające do wzrostu emerytury (k. 11 a. e., tom II).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. po rozpoznaniu wniosku, wydał zaskarżoną decyzję z dnia 18 kwietnia 2016 r., znak: (...), zgodnie

z którą odmówił odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych, ponieważ nie udowodnił on wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze. Organ rentowy nie uwzględnił odwołującemu okresu zatrudnienia od dnia 8 sierpnia 1977 r. do dnia 30 listopada 1992 r.

w Przedsiębiorstwie (...), ponieważ

z przedłożonego świadectwa pracy wynika, że wykonywał on pracę na stanowiskach mechanika samochodowego, tokarza, tokarza-ślusarza i brygadzisty bez podania okresów, kiedy pracował na poszczególnych stanowiskach. Oddział nie uwzględnił tożsamego okresu oraz od dnia 3 grudnia 1992 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. na podstawie świadectwa pracy wystawionego przez (...), ponieważ nie spełnia ono wymogów formalnych

ze względu na to, że podpis osoby wystawiającej świadectwo pracy nie jest zgodny z danymi na pieczęcie imiennej. Organ rentowy wskazał również, że brak jest informacji,

czy (...) Sp. z o.o. jest następcą prawnym lub powstał z przekształcenia Przedsiębiorstwa (...) oraz (...). Organ rentowy uznał za udowodniony odwołującemu ogólny staż pracy w wymiarze 29 lat, 10 miesięcy i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych (k. 45 a. e., tom IV).

Odwołujący pracował w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku tokarza wedle swojego wykształcenia w pełnym wymiarze czasu pracy. Prace wykonywał w warsztacie. Ubezpieczony wykonywał czynności związane z toczeniem i przetaczaniem szczęk na tokarce. Odwołujący toczył przygotowane przez ślusarza hamulce, tarcze i bębny oraz nabijane szczęki. W zakładzie pracy był jeden nieduży wyciąg, a ponadto był duży hałas i pył. Ubezpieczony otrzymywał dodatek

za szczególny charakter pracy. Przełożonym ubezpieczonego w latach 1985-1997 był A. P. (1). (...) przekształcił się w latach 80-tych w (...), który również uległ przekształceniu na (...) i (...) (zeznania świadków A. P. (1) i Z. G. - k. 53-54 a. s.).

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu BHP Sąd ustalił, że wystawiający świadectwo pracy zakwestionowane przez organ rentowy, przyporządkował wykonywane prace do wykazu A, działu XIV, pkt 14, w którym wskazano prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych. Ubezpieczony

nie wykonywał takich prac w pełnym wymiarze czasu, ponieważ zgodnie z zeznaniami świadków, zajmował się czynnościami związanymi z toczeniem hamulców, tarcz, bębnow, przytaczaniem szczęk na tokarce i ich nabijaniem. Pracownicy otrzymywali napoje i posiłki profilaktyczne z tytułu pracy w warunkach szkodliwych. Praca odwołującego w okresach

od dnia 8 sierpnia 1977 r. do dnia 30 listopada 1992 r. oraz od dnia 3 grudnia 1992 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. nie była wykonywana w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (k. 57-63 a. e.).

Na podstawie opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu BHP Sąd ustalił,

że w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie ma wymienionego stanowiska tokarza czy ślusarza oraz prac, które

są charakterystyczne dla tych specjalizacji i można by je kwalifikować jako wykonywane

w warunkach szczególnych. Nie każda praca wykonywana w warunkach szkodliwych dla zdrowia, z tytułu której przysługują określone dodatki, uprawnia do wcześniejszej emerytury. (k. 84-86 a. s.).

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym akt rentowych, zeznań świadków A. P. (1) i Z.

G. oraz w oparciu o dowód z opinii głównej i uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu BHP A. P. (2).

Dowody w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Sąd za bezsporny uznał materiał dowodowy związany

ze świadczeniem pracy przez ubezpieczonego w spornym okresie oraz niekwestionowany przez strony ogólny staż pracy ubezpieczonego. Sąd również uznał co do zasady za wiarygodne wystawione przez dwóch pracodawców świadectwa pracy obejmujące sporne okresy czasu, jednakże stanowiska pracy tam zawarte pozostawały w sprzeczności z osobowym materiałem dowodowym. Sąd jednocześnie dał wiarę zeznaniom świadków w zakresie wykonywania przez odwołującego konkretnych czynności w ramach zatrudnienia w spornych okresach czasu. Na podstawie treści zeznań świadków Sąd jednoznacznie ustalił, że odwołujący w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku tylko i wyłącznie tokarza. Ubezpieczony wykonywał czynności związane z toczeniem i przetaczaniem szczęk na tokarce oraz toczył przygotowane przez ślusarza hamulce, tarcze, bębny i nabijane szczęki.

Sąd uznał również w szczególności za wiarygodne, opinię główną i uzupełniającą sporządzone przez biegłego sądowego, który posiada doświadczenie w opiniowaniu podobnych spraw. Wnioski wyprowadzone przez biegłego sądowego na podstawie zeznań świadków oraz mając na uwadze obowiązujący stan prawny, są logiczne i korelują z pozostałym materiałem dowodowym. Opinie zostały sporządzone w sposób fachowy i wyczerpujący, a ich treść odnosiły się do wszystkich spornych okoliczności zaistniałych w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie budził wątpliwości i był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...) Oddział w W. z dnia 18 kwietnia 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych jest spełnienie przesłanki posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 i przesłanki stażu pracy w szczególnych warunkach w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej,

tj. 1 stycznia 1999 r., nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wykaz prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

o których mowa w powołanym art. 184 ustawy nie podlega wykładni rozszerzającej. Prace te ściśle i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) zwanego dalej „rozporządzeniem”. Jednakże nabycie uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze podlega dalszym ograniczeniom. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik ma obowiązek wykonywać ją stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na danym stanowisku pracy w świetle § 2 ust. 1 rozporządzenia. W myśl ustępu 2 art. 32 ustawy,

za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub

wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, przy czym wiek emerytalny powyższej kategorii pracowników, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których pracownikom tym przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zgodnie z powyższym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego); oraz
4. być zatrudniony przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego)

Bezspornym w sprawie było, że odwołujący w dniu 27 czerwca 2010 r. ukończył 60 lat i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w zaskarżonej decyzji z dnia 18 kwietnia 2016 r. przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 r. jedynie okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 29 lat, 10 miesięcy i 19 dni.

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu było ustalenie, czy odwołujący posiada wymagany 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony w odwołaniu wniósł o zaliczenie do ww. stażu okresy jego zatrudnienia od dnia 8 sierpnia 1977 r. do dnia 30 listopada 1992 r. w Przedsiębiorstwie (...)z siedzibą w N. oraz od dnia 3 grudnia 1992 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w N..

Sąd w trakcie niniejszego postępowania przeprowadził dowód z zeznań świadków.

W oparciu o treść ich przesłuchania, Sąd zważył, że bez wątpienia odwołujący był zatrudniony i wykonywał pracę w spornym okresie czasu. Jednakże dokonując analizy zeznań, Sąd doszedł do przekonania, że ubezpieczony w ciągu ośmiu godzin pracy w obydwu zakładach pracy wykonywał czynności związane tylko i wyłącznie z tokarstwem. A. P. (1) i Z. G. to osoby, które bezpośrednio współpracowały

z odwołującym w spornych okresach czasu i posiadali pełną wiedzę na temat czynności, które wykonywał on w ramach pełnego wymiaru czasu pracy. W oparciu o zeznania świadków

Sąd przyjął, że ubezpieczony wykonywał czynności związane z toczeniem. Po dokonaniu tychże ustaleń, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ds. BHP. Na tle zeznań świadków oraz na podstawie logicznej i zbieżnej opinii głównej i uzupełniającej sporządzonej przez biegłego sądowego, nie można przyjąć, ażeby ubezpieczony wykonywał pracę

w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zgodnie bowiem z orzeczeniem Sądu Najwyższego, „dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy i jej wykonywanie w warunkach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a więc stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez osiem godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy). Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu

powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia. (...) W świetle

art. 32 ust. 4 u.e.r.f.u.s. oraz § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracami w szczególnych warunkach nie są wszelkie prace wykonywane

w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami lub prace charakteryzujące się znacznym wysiłkiem fizycznym, lecz jedynie takie, które zostały wymienione w § 4-15 tego rozporządzenia i wykazach stanowiących załącznik do niego. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt II UK 395/13) Co prawda

Sąd zważył, że odwołujący mógł wykonywać pewne czynności zaliczane bezpośrednio

do pracy w warunkach szczególnych, jednakże zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, ażeby świadczył on pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy. Należy ponownie wskazać, że biegły sądowy w sposób logiczny, rzetelny i spójny przedstawił swoje stanowisko w sprawie, z którego między innymi jasno wynikało, że odwołujący nie był osobą wykonującą pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dysponując tak zebranymi zeznaniami świadków w toku postępowania sądowego,

Sąd uznał za niewiarygodny dokument zawarty w aktach rentowych, wskazujący,

że odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Sąd zważył, że dokument ten wystawiony przez pracodawcę nie stanowi dokumentów urzędowych w rozumieniu

art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego, „świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym

w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która

go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Wydanie przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie rodzi żadnych skutków materialnoprawnych. Zaświadczenie to jest jedynie dokumentem prywatnym (art. 245 k.p.c.), wydawanym dla celów dowodowych (przede wszystkim dla celów wykazania przed organem rentowym, że pracownik nabył uprawnienia związane z pracą w szczególnych warunkach), a okoliczności w tym dokumencie potwierdzone przez pracodawcę podlegają weryfikacji zarówno w postępowaniu sądowym, jak i w postępowaniu przed organem rentowym.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2013 r., sygn. akt I UK 137/13) Sąd zważył,

że pracodawca w wystawionym świadectwie pracy uznał, iż odwołujący wykonywał prace wymienione w wykazie A, dziale XIV pkt 14 rozporządzenia. Pod tą pozycją rozporządzenia wymienia prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych. Tymczasem odwołujący nie wykonywał takich prac w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż zgodnie z zeznaniami bezpośredniego przełożonego, wykonywał on czynności związane z toczeniem i przetaczaniem szcęk na tokarce.

Na marginesie rozważań prawnych należy wskazać, że odwołujący w toku postępowania sądowego nie przedstawił merytorycznych kontr argumentów

do sporządzonych opinii głównej i uzupełniającej przez biegłego sądowego ds. BHP.

Sąd zważył, że zarzuty kierowane przez ubezpieczonego były niewystarczające oraz bezpodstawne. Sąd również uznał, że należało pominąć wniosek ubezpieczonego

o możliwość powołania kolejnych świadków na okoliczność wykonywania przez niego pracy w spornych okresach czasu. W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe w całości dało podstawy do ustalenia, jakie prace odwołujący faktycznie wykonywał na rzecz swoich pracodawców. Zeznania dwójki świadków, którzy współpracowali z ubezpieczonym były zbieżne, korelowały ze sobą, a zatem Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

Z tych też przyczyn, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

MK